

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 ⁽¹⁾ 5. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) punkts ir jāsaprot tādējādi, ka tiesības uz kompensāciju saistībā ar lidojuma atcelšanu mazāk nekā 7 dienas pirms paredzētā izlidošanas laika zūd arī tad, ja maršruta maiņas dēļ pasažiera kopējais zaudētais laiks ir mazāk nekā 3 stundas, bet vairāk nekā 2 stundas, jo faktiskā ielidošana salīdzinājumā ar paredzēto ielidošanu kavējas par vairāk nekā 2 stundām, bet mazāk nekā 3 stundām?

⁽¹⁾ OV, L 46, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. februārī iesniedza *Arbeidsrechtbank Antwerpen* (Beļģija) – *Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)*

(Lieta C-134/18)

(2018/C 182/09)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Maria Vester*

Atbildētāja: *Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)*

Prejudiciālie jautājumi

Vai tiek pārkāptas 1957. gada 25. marta Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 45. un 48. pantā noteiktās prasības, ja pēdējā kompetentā dalībvalsts, sākoties darbnespējai, pēc 52 nedēļu tādas darbnespējas gaidīšanas perioda beigām, kuras laikā ir tikuši piešķirti slimības pabalsti, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu ⁽¹⁾ 57. pantu, neatzīst tiesības uz invaliditātes pabalstiem un cita dalībvalsts, kura nav bijusi pēdējā kompetentā dalībvalsts, izskatot tiesību uz proporcionāliem invaliditātes pabalstiem pastāvēšanu, saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām piemēro 104 nedēļu ilgu gaidīšanas periodu?

Vai šādā gadījumā ar tiesībām uz brīvu pārvietošanos ir saderīga situācija, kad attiecīgā persona šajā gaidīšanas perioda pārtraukumā ir atkarīga no sociālās palīdzības vai arī no LESD 45. un 48. panta valstij, kura nav bijusi pēdējā kompetentā valsts, izriet pienākums izskatīt tiesību uz invaliditātes pabalstiem pastāvēšanu pēc tam, kad ir beidzies pēdējās kompetentās valsts tiesībās paredzētais gaidīšanas periods, arī ja valsts, kura nav bijusi pēdējā kompetentā valsts, tiesības to nepieļauj?

⁽¹⁾ OV 2004, L 166, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 23. februārī iesniedza *Landgericht Bonn* (Vācija) – *Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank*

(Lieta C-143/18)

(2018/C 182/10)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Bonn

Pamatlietas puses

Prasītāji: Antonio Romano, Lidia Romano

Atbildētāja: DSL Bank

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2002/65/EK⁽¹⁾ 6. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesību normu vai praksi kā pamatlietā, kas neparedz, ka distances aizdevuma līgumu gadījumā nepiemēro atteikuma tiesības, ja līgums abpusēji ir pilnībā izpildīts pēc patērētāja skaidra lūguma, pirms patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības?
- 2) Vai Direktīvas 2002/65/EK 4. panta 2. punkts, 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta otrā apakšpunkta otrais ievilkums un 6. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai atbilstīgi saņemtu valsts tiesībās atbilstoši Direktīvas 2002/65/EK 5. panta 1. punktam, 3. panta 1. punkta trešā apakšpunkta a) daļai paredzēto informāciju un lai patērētājs izmantotu atteikuma tiesības, saskaņā ar valsts tiesībām ir jāņem vērā neviens cits kā samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs vidusmēra patērētājs, ievērojot visus būtiskos faktus un ar attiecīgā līguma noslēgšanu saistītos apstākļus?
- 3) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzoša:

Vai Direktīvas 2002/65/EK 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu dalībvalsts tiesību normu, kas pēc paziņota atteikuma no distances patēriņa kredītīguma paredz, ka piegādātājam papildus summai, ko tas no patērētāja ir saņēmis saskaņā ar distances līgumu, ir jāmaksā arī atlīdzība par šīs summas izmantošanu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV, L 271, 16. lpp.)

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 28. februārī iesniedza Hoge Raad der
Nederlanden (Nīderlande) – X BV/Staatssecretaris van Financiën**

(Lieta C-160/18)

(2018/C 182/11)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja: X BV

Atbildētājs un atbildētājs apelācijas tiesvedībā: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Regulas (EK) Nr. 1484/1995⁽¹⁾ 3. panta 2., 4. un 5. punkts, to skatot kopā ar Regulas (EK) Nr. 1234/2007⁽²⁾ 141. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētā kontroles mehānisma mērķis arī *ex post* pārbaudes gadījumā ir tikai nodrošināt, lai kompetentās iestādes savlaicīgi iegūtu informāciju par secīgu darījumu faktiem vai apstākļiem, kas rada šaubas par norādītās CIF importa cenas pareizību un var būt par pamatu detalizētai pārbaudei?